

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2019r.

Sąd Okręgowy w Warszawie w XVIII Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Alina Sobczak-Barańska

Protokolant: sekr. sąd. Maciej Otrocki, protokolant sąd. Anastazja Kalarus

przy udziale prokuratora: Renaty Sobczyk- Mięgoć, Agnieszki Telega- Matejczuk oraz oskarżyciela posiłkowego (...) Spółka Akcyjna (...) Spółka Komandytowo-akcyjna

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 11 kwietnia 2019r., 10 lipca 2019r., 30 sierpnia 2019r. i 16 października 2019r. sprawy

T. K.- syna W. i J. z domu B.

ur.(...) w W.

oskarżonego o to, że:

w okresie od dnia 14 marca 2016r. do dnia 18 marca 2016r. w W. dokonał przywłaszczenia przedmiotu leasingu w postaci osprzętu maszyn do (...) zgodnego z FV nr (...) z dnia 29 stycznia 2013r. o wartości 88.150 zł, osprzętu maszyn do robót ziemnych (...) zgodnego z FV (...) z dnia 28 lutego 2013r. o wartości (...) zł, osprzętu maszyn do robót ziemnych łyżka z mieszalnikiem (...). (...) zgodnego z FV nr (...) z dnia 6 sierpnia 2013r. o wartości 98.375, 40 zł w ten sposób, że pomimo rozwiązania przedmiotowych umów leasingowych oraz pisemnego wezwania do zwrotu, nie zwrócił przedmiotów leasingu, stanowiących mienie znacznej wartości w łącznej kwocie 309.025, 40 zł, działając na szkodę firmy (...) SA oraz (...) (...),

tj. o przestępstwo z art. 284§2 k.k. w zb. z art. 294§1 k.k.

- oskarżonego **T. K.** uznaje za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu, ustalając wysokość łącznej wartości podatkowej netto przedmiotów leasingu na kwotę 139.732, 44 zł, przy czym poszczególne maszyny miały wartość 20.862, 17 zł, 26.541, 67 zł i 92.328, 60 zł i przyjmując, że czyn wyczerpuje dyspozycję występkę z art. 284§2 k.k. i na podstawie tego przepisu wymierza mu karę **1(jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;**
- na podstawie art. 46§1 k.k. w związku ze skazaniem w pkt 1 orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę kwoty 139.732, 44 zł (sto trzydzieści dziewięć tysięcy siedemset trzydzieści dwa złote 44/100) na rzecz (...) Spółka Akcyjna (...) (...) z siedzibą we W., ul. (...);
- na podstawie §104 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2019r. -Regulamin urzędowania sądów powszechnych (Dz. U. 2019.1141) zarządza pozostawienie w aktach sprawy dowodów rzeczowych wymienionych w wykazie k. 407-414, poz. (...);
- na podstawie art. 626§1 i art. 627§1 k.p.k. oraz §1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003r. w sprawie wysokości i sposobu obliczenia wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. 2013.663-tekst jednolity), a ponadto na podstawie art.2 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983.49.223.- tekst jednolity) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty

sądowe w kwocie 7.322,-zł (siedem tysięcy trzysta dwadzieścia dwa złote 00/100), w tym opłatę od orzeczonej kary pozbawienia wolności w kwocie 300,-zł (trzysta złotych).

Sygnatura akt XVIII K. 252/18

UZASADNIENIE

Na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i przedstawionego na rozprawie ustalono następujący stan faktyczny:

(...) Spółka Akcyjna oraz (...) (...) z siedzibą przy ul. (...) we W. zawarły umowy leasingu z T. K.. Prowadził on działalność gospodarczą pod firmą (...), a jego firma miała siedzibę w W., ul. (...). W dniu 1 lutego 2013r. doszło do zawarcia umowy leasingu operacyjnego nr (...), której przedmiotem był osprzęt maszyn do (...) z dnia 29 stycznia 2013r. zgodny z FV nr (...) o wartości ofertowej 122.500,00 zł. W dniu 1 marca 2013r. doszło z kolei do zawarcia umowy leasingu operacyjnego nr (...), której przedmiotem był osprzęt maszyn do robót ziemnych (...) zgodny z FV nr (...) z dnia 28 lutego 2013r. o wartości ofertowej (...) zł. W dniu 6 sierpnia 2013r. została zawarta umowa leasingu operacyjnego nr (...), której przedmiotem był osprzęt maszyn do robót ziemnych łyżka z mieszalnikiem (...),(...) (...) zgodny z fakturą nr (...) z dnia 6 sierpnia 2013r. o wartości ofertowej 98.37, 40 zł. Przedmiotem zawartych umów było przekazanie przez leasingodawcę prawa do używania wybranej przez leasingobiorcę rzeczy (przedmiotu leasingu) w zamian za zapłatę umówionych rat leasingowych, do których uiszczania zobowiązał się leasingobiorca. Doszło do wypowiedzenia umów w dniach 8 września i 30 września 2015r. w związku z tym, że oskarżony nie płacił rat. Umowy jednak zostały wznowione. W związku z faktem, że ponownie oskarżony K. nie uiszczwał opłat leasingowych na podstawie postanowień ogólnych warunków umowy leasingu, leasingodawca wypowiedział w dniach 10 listopada oraz 2 grudnia 2015r. wyżej wymienione umowy. Zwrócił się jednocześnie do leasingobiorcy z wezwaniem do zwrotu przedmiotów leasingu. Firma (...) SA od grudnia 2015r. prowadziła czynności zmierzające do odebrania przedmiotu leasingu. Nie udało się jednak pracownikom firmy windykacyjnej zastać oskarżonego pod żadnym z podanych adresów, jak również zlokalizować przedmiotów leasingu. W dniu 12 grudnia 2015r. leasingobiorca w rozmowie telefonicznej zadeklarował, że spłaci całe zadłużenie, ale odmówił podania lokalizacji przedmiotów leasingu. W kolejnych rozmowach informował, że oczekuje na decyzję odnośnie do przyznania kredytu, który miałby posłużyć do spłaty leasingu. Nadal jednak nie podał miejsca, w którym znajdowały się przedmioty leasingu. W dniu 5 stycznia 2016r. pocztą elektroniczną poinformował, że otrzymał zgodę na finansowanie bankowe. Nie było jednak od niego innych wiadomości. W dniach 22-28 stycznia 2016r. nie odbierał kierowanych do niego telefonów. Odmówił wskazania lokalizacji przedmiotów leasingu podczas wizyty terenowej przeprowadzonej w dniach 27 i 28 stycznia 2016r. Stwierdził, że przedmioty leasingu znajdują się na budowach. Podczas wizyty w dniu 2 lutego 2016r. nie ustalono miejsca składowania przedmiotów leasingu. W dniach 3-15 lutego 2016r. nie odbierał telefonu od pracowników firmy. W dniu 15 lutego 2016r. jeden z pracowników zdołał porozmawiać z oskarżonym, który po raz kolejny zapewnił, że zadłużenie spłaci, ale nie wyjawiał lokalizacji przedmiotów leasingu. W dniu 23 lutego 2016r. kolejna wizyta terenowa pracownika firmy windykacyjnej nie przyniosła efektów. Pracownik nie spotkał oskarżonego ani nie znalazł przedmiotów leasingu. Kolejne próby nawiązania kontaktu telefonicznego oraz znalezienia przedmiotów leasingu podejmowane w lutym i marcu 2016r. nie przyniosły efektu. W dniu 22 marca 2016r. wysłano wezwania do wydania przedmiotów. Podejmowano jednak kolejne próby odzyskania maszyn będących przedmiotem leasingu. Próby podjęte w dniach 30 marca oraz 8 kwietnia i 14 kwietnia 2016r. nie powiodły się. Ostateczne wezwanie do wydania przedmiotów leasingu wysłano 18 kwietnia 2016r. Odbywano również wizyty terenowe w kwietniu i maju 2016r. w celu odzyskania przedmiotów leasingu, które okazały się bezowocne. Potwierdzenie odbioru pism o wypowiedzeniu umowy i wezwaniu do zwrotu nastąpiło w dniu 14 marca 2016r. (k. 41). Zgodnie z § 27 Ogólnych warunków umowy leasingu zwrot powinien nastąpić w terminie 3 dni od wezwania.

(dowód: zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa k. 1-7, umowa leasingu operacyjnego k. 10, 19, 29, aneks do umowy leasingu k. 30-31, specyfikacja przedmiotów umowy leasingu k. 11, 20, 32 kopia faktury VAT (...) k. 12, kserokopia dowodu osobistego k. 13-14, pismo wzywające do zwrotu przedmiotów leasingu z dnia 10.11.2015r. k. 15-16, 24-25, 28 potwierdzenie odbioru k. 17-18, 26-27, 36-37, 41 kopia faktury VAT (...) k. 21, kopia faktury VAT nr (...) k. 33, wypowiedzenie umowy leasingu k. 34-35, ostateczne przedsądowe wezwanie do wydania rzeczy z dnia 22 marca 2016

r. k. 38-39, 40, dokumentacja leasingowa poświadczona za zgodność k. 59-168, 221-237, 259-261 zeznania świadka S. W. k. 182-183, zeznania złożone w drodze pomocy sądowej VII Ko. 144/19, zestawienie zdarzeń windykacyjnych k. 185-220, ogólne warunki umów k. 237-245, zestawienie wpłat klienta k. 246-258, oryginały dokumentacji k. 282-283 wraz z załącznikami k. 284-376, protokół pobrania wzorów pisma k. 470-472, opinia z zakresu badań dokumentów k. 489-526, ogólne warunki umów k. 238-245)

Z opinii biegłego z zakresu badań dokumentów (k. 489-526) wynika, że podpisy pod wnioskami o zawarcie umowy leasingu oraz umowami leasingowymi, protokołami zdawczo-odbiorczymi do umowy, dokumentach zwanych specyfikacją przedmiotów umowy, oświadczeniach leasingobiorcy, wnioskach o zawarcie pakietowe umowy ubezpieczenia zostały nakreślone przez oskarżonego T. K.. Nie można było wydać kategorycznej opinii co do podpisów uproszczonych z uwagi na to, że wzory nie nadawały się do badań identyfikacyjnych.

Oskarżony T. K. był kilkakrotnie karany.

(dowód: dane o karalności k. 601-602, 682)

W dniu 7 września 2018r. w sprawie II K. 561/17 Sąd Rejonowy w Legionowie skazał oskarżonego za czyn z art. 297§1 k.k. popełniony 5 lipca 2012r.

(dowód: odpis wyroku k. 638)

W dniu 23 maja 2017r. w sprawie IV K. 1037/16 Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli skazał oskarżonego za czyn z art. 284§2 k.k. popełniony nie wcześniej niż 16 lutego 2016r. i nie później niż 26 kwietnia 2016r. Został skazany na karę 200 stawek dziennych grzywny.

(dowód: odpis wyroku k. 640)

W dniu 4 lipca 2018r. w sprawie III K. 271/18 Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy skazał oskarżonego za przestępstwa z art. 297§1 k.k. i wymierzył mu karę łączną 200 stawek dziennych grzywny. Przestępstwo zostało popełnione w dniu 11 czerwca i 30 lipca 2014r.

(dowód: odpis wyroku k. 642-643)

W dniu 15 stycznia 2018r. w sprawie IV K. 514/17 Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli skazał oskarżonego za przestępstwo z art. 284§2 k.k. popełnione nie wcześniej niż 29 grudnia 2016r. i nie później niż 23 maja 2016r. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres 3 lat oraz 200 stawek dziennych grzywny.

(dowód: odpis wyroku k. 651-653)

Oskarżony T. K. urodził się dnia (...) Z wykształcenia jest elektronikiem. Utrzymuje się z prowadzonej działalności gospodarczej i osiąga dochód w granicach 2500-3000 złotych. Majątku nie posiada. Podał, że leczył się psychiatrycznie. Ma na utrzymaniu dziecko w wieku pięciu miesięcy.

(dowód: dane osobopoznawcze k. 663v)

Oskarżony na rozprawie (k. 665) przyznał się do zarzucanego mu czynu i złożył krótkie wyjaśnienia. Podniósł, że szkoda pokrzywdzonego jest dużo niższa niż wskazana w zarzucie. Podkreślił, że to on zawarł umowy leasingu wskazane w akcie oskarżenia. Przez długi czas wywiązywał się z obowiązku płacenia rat i łącznie wpłacił na rzecz pokrzywdzonego ponad 220 tysięcy złotych. W pewnym momencie kondycja finansowa firmy pogorszyła się i nie miał pieniędzy na spłacenie rat. Chciał ratować firmę. Przedmioty, które wziął w leasing sprzedał. Ta decyzja była spowodowana wyłącznie dramatyczną sytuacją finansową firmy oskarżonego. Pieniądze uzyskane ze sprzedaży zostały przeznaczone na ratowanie firmy. Oskarżony samokrytycznie stwierdził, że nie udźwignął ciężaru prowadzenia firmy i uważał, że postąpił niewłaściwie. Całą sytuację tłumaczył ogromnymi kłopotami finansowymi i osobistymi, w

jakie popadł. Nadużywał wówczas alkoholu, leczyl się w związku z depresją. Obecnie, po narodzinach syna, zaczął nowe życie, prowadzi działalność zgodnie prawem. Stwierdził, że wysokość szkody, której naprawienia domaga się pokrzywdzony jest zawyżona i nie uwzględnia zużycia przedmiotów. Wszystkie sprawy zakończone wyrokami skazującymi odnoszą się do tej sytuacji, kiedy miał kłopoty finansowe.

Sąd poddał oskarżonego badaniu przez biegłych lekarzy psychiatrów w celu oceny jego poczytalności. Biegli nie stwierdzili w trakcie postępowania choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego ani innych zakłóceń czynności psychicznych. Stwierdzili przebyty epizod depresyjny. Wydali opinię, że w odniesieniu do zarzucanego oskarżonemu czynu stan psychiczny nie znosił ani nie ograniczał w stopniu znacznym zdolności rozpoznania znaczenia czynu ani pokierowaniem swoim postępowaniem (k. 684-686).

(...) Spółka Akcyjna (...) (...) z siedzibą we W., która przejęła aktywa i zobowiązania przedsiębiorstwa (...)Spółka akcyjna (...) wyjaśniła, że przy obliczeniu wartości podatkowej przedmiotu leasingu netto na dzień wypowiedzenia umowy od wartości netto zakupu środka trwałego odejmowana jest kwota miesięcznych odpisów amortyzacyjnych, natomiast ilość miesięcznych odpisów amortyzacyjnych zależy od daty dokonania wyliczenia. Łączną wartość podatkową netto przedmiotów leasingu z umów objętych aktem oskarżenia obliczono na kwotę 139.732,44 zł. Na sumę tę złożyły się następujące kwoty: z umowy (...) 20.862, 17 zł, z umowy (...) zł, z umowy (...) zł (k. 687-688). Sumy te wyliczono według wskazanego algorytmu.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, jak również pozostałym dowodom zgromadzonym w sprawie. Wyjątkiem w tym zakresie są mylne daty zawarcia umów leasingowych zawarte w zawiadomieniu o przestępstwie (2016 r. zamiast 2013 r.), które ewidentnie mają charakter oczywistych omyłek pisarskich. Całokształt jednak dokumentacji nie budzi wątpliwości co do dat zawarcia umów leasingowych. Faktu ich zawarcia nie kwestionuje również oskarżony, a okoliczność ich zawarcia znajduje potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, w tym w szczególności w opinii biegłego z zakresu badania dokumentów. Z opinii tej wynika w sposób jednoznaczny, że oskarżony zawarł umowy leasingowe, przyjął maszyny, które zostały mu wydane i następnie je wykorzystywał. Oskarżony podał szczerze w swoich wyjaśnieniach, że sprzedał wyleasingowany sprzęt, aby poprawić kondycję finansową swojej spółki. Nie ma przesłanek do tego, aby oskarżonemu odmówić wiary w tym zakresie. Należało również dać wiarę oskarżonemu co do tego, że rzeczywista wartość maszyn będących przedmiotem leasingu jest niższa i wyniosła mniej niż 140.000,-zł. Wynika to z wyjaśnienia pisemnego oskarżyciela posiłkowego, który podał sposób wyliczenia wartości, zastosowany algorytm i oszacował precyzyjnie wysokość szkody na kwotę 139.732, 44 zł (k. 687-688). Takie wyliczenia są przekonujące i Sąd uznał je za wiarygodne. Uwzględniają one niewątpliwie występujący stopień zużycia maszyn, który nie był brany pod uwagę przy poprzednich wyliczeniach.

Sąd dał wiarę zebranym w sprawie dokumentom, co do których nie pojawiły się zastrzeżenia odnoszące się do ich rzetelności i autentyczności. Wiarygodne są zeznania świadka, który zeznawał przed sądem wezwanym i podtrzymał swoje zeznania ze śledztwa. Świadek opierał się na zebranych w sprawie dokumentach i nie jest związany z żadną ze stron, a więc można uznać, że zeznawał obiektywnie. Na wiarę zasługują opinie biegłych, zarówno z zakresu badania dokumentów, jak i sądowo-psychiatryczna, ponieważ są to opinie metodologicznie poprawne, odpowiadające zakreślonym tezom dowodowym, a przy tym są kompletne i nie budzące wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Analiza zgromadzonego materiału dowodowego pozwala na przyjęcie, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, tj. przestępstwa z art. 284§2 k.k. Sąd zmienił w opisie czynu wartość przywłaszczonych przedmiotów, przyjmując kwotę 139.732, 44 zł, a zatem z oczywistych przyczyn nie mamy do czynienia z mieniem znacznej wartości. Zasadne było zatem wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej czynu art. 294§1 k.k. Natomiast kwalifikacja z art. 284§2 k.k. była prawidłowa, ponieważ mamy do czynienia z przestępstwem przywłaszczenia. Rację ma zawiadamiający o przestępstwie, że takie zachowania, jak unikanie kontaktu z pracownikami spółki udzielającej leasingu, ukrywanie przedmiotu leasingu (przedmiotów leasingu nie było nigdy we wskazanym pierwotnie miejscu, ani też oskarżony nie ujawnił aktualnego miejsca składowania maszyn), niewydawanie maszyn zgodnie z wezwaniem,

a w konsekwencji sprzedaż maszyn jest działaniem niezgodnym z umową leasingu (vide §3 ust. 2 ogólnych warunków umowy leasingu k. 238). Wskazuje to także na zamiar przywłaszczenia przedmiotów, ponieważ oskarżony postępował jakby był właścicielem rzeczy i wykonywał działania cum animus rem sibi habendi. Odmowa wydania rzeczy w ramach leasingu i niezapłacenie za nie, nie mówiąc już o sprzedaży tychże rzeczy wystarcza do przyjęcia, że sprawca działał z zamiarem przywłaszczenia. W tym konkretnym przypadku mamy do czynienia z przestępstwem sprzeniewierzenia, stypizowanym w art. 284§2 k.k. Istotą tego przestępstwa jest nieuprawnione rozporządzenie przez sprawcę powierzoną mu rzeczą ruchomą, którą otrzymał i posiadał legalnie. Może to dotyczyć również umowy leasingu. Chodzi tutaj o świadome potraktowanie przez sprawcę otrzymanej rzeczy ruchomej jako własnej. W sensie cywilnoprawnym sprowadza się do niedotrzymania warunków zawartej umowy, której przedmiotem jest określone uprawnienie do korzystania z tej rzeczy (wyrok SA w Warszawie II AKa 44/18, wyrok z dnia 21 marca 2018r. Lex nr 2486463). Nie ekskulpuje oskarżonego fakt, że chciał „ratować” firmę; nie miał bowiem jakichkolwiek uprawnień do tego, by przedmiotami leasingu samowolnie dysponować i je ostatecznie zbyć. Oskarżony był człowiekiem dorosłym, mającym doświadczenie w prowadzeniu firmy, poczytalnym i doskonale zdawał sobie sprawę z konsekwencji swojego postępu. Otrzymał ogólne warunki umowy i był w stanie poprawnie zinterpretować swoje obowiązki. Sąd wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd jako okoliczność łagodzącą uwzględnił przyznanie się do winy i okazaną skruchę, jak również fakt współpracy z Sądem w celu wyjaśnienia istotnych okoliczności w sprawie. Okolicznością obciążającą jest wielokrotna karalność oskarżonego, w tym za tożsame przestępstwa. Sąd wziął pod uwagę dyrektywy wymiaru kary z art. 53 k.k. Sąd miarkował wymiar kary w taki sposób, aby nie przekroczył stopnia winy. Należało wziąć pod uwagę wysoką społeczną szkodliwość czynu wyrażającą się w wysokości wyłudzonego mienia i fakt, że oskarżony mimo upływu kilku lat od zawarcia umowy nie spłacił zaległości. Przestępstwa tego rodzaju są nagminne i wymiar kary musi uwzględniać również cele prewencyjne. Oskarżony długi czas unikał konsekwencji prawnych, unikał kontaktu z firmą leasingową, wprowadzał ją w błąd co do miejsca przechowywania maszyn, tym samym zwiększając stopień zawinienia. Nie było możliwe warunkowe zawieszenie wykonania kary, ponieważ byłoby to sprzeczne z treścią art. 69§1 k.k. Kara pozbawienia wolności nieprzekraczająca roku nie odpowiadałaby celom kary i utrwaliłaby przekonanie oskarżonego, że podobne postępowanie nie jest zagrożone dotkliwą karą. Należy mieć na względzie uprzednią karalność oskarżonego, w tym orzeczenie wobec niego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania za podobne przestępstwo.

Na podstawie art. 46§1 k.k. zgodnie ze złożonym wnioskiem pokrzywdzonego orzeczono wobec oskarżonego obowiązki naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę kwoty 139.732, 44 zł na rzecz (...) Spółka Akcyjna (...) (...) z siedzibą we W.. Nałożenie takiego obowiązku było obligatoryjne.

Sąd rozstrzygnął ponadto o dowodach rzeczowych, pozostawiając je w aktach sprawy na mocy § 104 ust. 1 Regulaminu urzędowania sądów powszechnych.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art.618§1 k.p.k., art. 626§1 i art. 627 k.p.k., rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003r. w sprawie wysokości i obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym(Dz.U.2013.663 tekst jednolity), rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego(Dz.U. 2014. 861- tekst jednolity) oraz ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz.223 tekst jednolity). Zasadzono koszty postępowania w kwocie 7. 322 zł. Opłata wynosi 300 zł (art. 2 ust.1 pkt 4 ustawy o opłatach w sprawach karnych). Pozostałe kwoty to koszty danych o karalności (30,zł), koszty opinii biegłych psychiatrów (2 x 256 zł k. 703, 706), koszty opinii biegłego z zakresu badania dokumentów (6400 zł, k.527), ryczałt za doręczenia (2x 20 zł), ryczałt za przechowywania dowodów rzeczowych (40,-zł).